

Popsaná lavice

Poupata

1. Snad postý si tiše předčítám,
v lavici psaný vzkazy, který znám,
kolik slov, co vryto je tam
tuší už skoro vybledlou,
když si čtu, divnej pocit mám,
přemýšlím, jak ta léta jdou.

R: Těch knížek čtených pod lavicí,
těch kaněk v sešitě a kolem,
a místo vzorců v počtenici
napsáno "Školo, sbohem!"

2. Dny běží, v lavici usedám,
na desce tužkou další dopis mám,
kolik papíru by potřeboval ten,
který sem prózu tajně psal
a hledal slova, která zpestří den,
den, kdy jsem u tabule stál.

R:

R:

3. Však jednou, až roky odletí,
v lavici zbydou jen slzy dojetí,
život rozdělí běh klidných školních let,
vzpomínky v hlavě zůstanou,
vzpomínám, jak byl krásnej svět
v lavici tužkou popsanou ...